

Gossos búfal

Lawrence M. Schoen

Traduït per Nicolau Rodrigues

Que m'arrestessin pocs dies abans de tornar a la Terra era l'última cosa que tenia prevista. Havia estat treballant al "Petit gosset", l'únic saló de l'espaiport a Gibrahl, durant tres setmanes i mitja. El meu contracte estipulava dues actuacions cada nit, amb una matineé afegida els dissabtes. Els diumenges lliurava. Un dia a Gibrahl dura unes vint-i-quatre hores si fa no fa, però les setmanes tenen vuit dies en lloc de set. El meu agent allà a la Terra no s'havia fixat en els dies extra abans d'aconseguir-me un contracte que pagava per setmanes. Això volia dir que les dues actuacions que havia de fer el Gibs dia eren de franc; tot el treball per no res.

El cartell de fora resava "L'INCREÏBLE CONROY, MESTRE HIPNOTITZADOR" i voltant el text havia un cercle de coloristes línies en un intent desvergonyat de cridar l'atenció. Funcionava. Els meus públics menors eren decents, i els majors omplien el local. Llocs com Gibrahl estan sempre famolencs de qualsevol mena d'entreteniment, i un hipnotitzador a l'escenari pot embutxacar-se prou diners.

Els humans del meu públic eren tots a Gibrahl pel mateix motiu. Tots ells estaven ficats d'alguna manera en el negoci dels gossos búfal. Els bufalets eren l'únic recurs natural de Gibrahl, l'única mercaderia capaç (directament o indirecta) de portar-hi gent. Era un món colonial, però no era una colònia nostra. Gibrahl pertanyia als arcons, i la presència humana era limitada a només una base d'un quilòmetre quadrat. Els arcons fixaven les regles, i mentre ells tinguessin res que la Terra volia nosaltres les respetàvem com a bons humans. Per això em van detenir.

Aqueix mateix dia els arcons havien arrestat un guia de gossos búfal per intent de contraban. El consolat terraquí va insistir que era una confusió en la paperassa, però els arcons posseeixen una certa facultat psíquica per sentir la veritat i van descobrir alguna altra cosa. L'home va ser jutjat, declarat culpable, i executat abans de la meva actuació del sopar.

Tothom necessita una distracció, i per a bé o per a mal jo l'era. Vaig començar amb unes poques bromes per trencar la tensió i tranquil·litzar la gent. Veure un hipnotitzador, fins i tot com a entreteniment, tendeix a fer que alguns es posin nerviosos, com si només amb un alçament de celles jo pogués fer que els homes revelessin els seus secrets més foscs o les dones es llencessin als meus braços. Ni en somnis. Es diu que Anton Mesmer podia fer aqueixes coses segles ençà. Segurament només era que ell tenia un millor agent que no pas jo. Quant a mi, em cal una inducció convincent i uns bons cinc minuts de relativa calma, per no esmentar un cotxe esperant-me fora per si les coses no rutllen. El xantatge i la seducció hipnòtiques poden funcionar als bons videos, però en la vida real ajustar-se al guió és prou més segur. Això no vol dir que mai no ho faci per afició o que no improvisi, només que no ho faig a les actuacions. Després, és un altre assumpte. Sempre instal·lo una "porta al darrera" post-hipnòtica quan actuo; mai se sap quan em serà útil. Fins i tot setmanes després puc xiuxiuejar la frase màgica i som-hi, tornes a l'estat de trànsit i meravellosament obert a la suggestió. Què

puic dir, m'agrada el meu treball.

Aqueixa nit havia unes quantes taules amb arcons, com en totes les meves representacions. Cinquanta actuacions i cap d'ells havia rigut, ni tan sols havia apuntat un somriure. Però ells sí podien riure, n'estava prou segur. Els arcons semblen humans allargats i estirats, com alguna cosa reflectida als espills de les fires. El color de la pell abraça una gamma d'ombres blanquinoses, des del color de la closca d'ou fins l'ocre, i el seu pèl és el negre blavós dels còmics de superherois. Tenen boca, llavis i dents, i pel que sé les empen per a les mateixes coses que nosaltres, però mai els he vist somriure. No és que no gaudissin de l'actuació, és que no podien entendre-la. Pel seu sentit de la veritat. Els arcons sempre saben si hom els diu la veritat o no. Entre ells mai menteixen, simplement no poden. És un petit detall, però quan comences a pensar-ne en les conseqüències t'adones de quin lloc ocupa la mentida en la història humana.

La societat arcó pràcticament desconeix el crim. Hi ha crims passionals, esclar, com nosaltres, però res premeditat surt a la llum quan el jutge et pregunta si ho vas fer. Per als arcons el concepte de mentir era desconegut fins que van començar a mercadejar amb els humans. Ens troben fascinants, completament aliens. És com saber com funcionen les ganyes, un objecte de coneixement inofensiu i bonic que saps que no se t'aplica però que obre interessants possibilitats teòriques.

Prou arcons donaven un gran valor a veure un hipnotizador fer que la gent creïés coses que són òbviament falses. En venien molts al districte humà a veure les meves actuacions cada nit des que havia arribat. Les primeres dues nits en vaig pujar uns pocs a l'escenari. Es van comportar com a humans. No vaig tenir cap problema a fer que cloquegessin com gallines, però no podien acceptar suggestions que violessin la seva realitat objectiva. No podien creure que havien esdevingut nens de veritat. Sense imaginació, totalment amb els peus a terra. És a dir, que feien que fos avorrit, així que vaig deixar d'agafar-los com a voluntaris.

De tota manera, estava fent la meva actuació de costum en la darrera setmana de la gira. Deu minuts després de començar ja tenia amb mi a l'escenari dues joves secretàries, un prestamista d'edat, i una guarda de seguretat. Vaig dir a les secretàries que eren diplomàtiques arcons i que m'havien d'explicar el pla per a la il·lustració humana. No n'hi havia cap, esclar, però les secretàries/diplomàtiques no ho sabien, i van començar a improvisar i explicar tota mena de bajanades amb gran sinceritat mentre la part humana de l'audiència es pixava de riure.

Les secretàries van acabar la seva representació i van rebre un ensordidor aplaudiment dels humans al públic. Els vaig donar les gràcies i les vaig acompanyar a les seves cadires a la platea, on els havia assegurat que havia l'ambaixada arcó que anava a la Terra. Els vaig treure del trànsit profund. Havien fet un gran treball, sorprenentment original i intel·ligent, i el públic frisava per veure què succeïria a continuació. Em vaig girar cap a la guarda de seguretat i, després de fer-li l'ullet i somriure al públic, vaig començar amb les seves instruccions.

"Butterscotch Melpomene", li vaig mormorar, emprant el mot clau que l'hi havia implantat a l'inici de l'actuació. La seva postura va canviar, no va ser tant un moviment com una actitud, malgrat que estava completament relaxada se la notava dolorosament alerta. Em vaig girar al públic i el vaig saludar amb la mà, com senyalant que ara anava de bo.

"Ets una nativa de Gibrahl", li vaig dir amb la meua veu d'escenari, amb tons suaus i ecos ampul·losos. "Ets intel·ligent i capaç de parlar, educada i urbana". La guarda de seguretat es va asseure més recta a la cadira, la seva cara calmosa i confiada, els seus ulls encara closos. "M'agradaria que ens contessis coses sobre Gibrahl des del teu propi punt de vista, si no et fa

res. Et sembla bé?".

S'hi va avenir, s'humitejà els llavis i va alçar la mà en l'inici d'un gest.

"Molt bé. Començaràs a fer-ho quan compti fins a tres", li vaig dir. "Oh, i una cosa més. Tu no ets humana, tu ets una gossa búfal. Un... Dos..."

"ATUREU-VOS!". Un arcó d'una de les taules del darrera s'havia aixecat. El vaig reconèixer. Era un dels habituals; havia vingut al menys a una de les meves actuacions cada dia des que jo havia arribat, sempre assegut en la mateixa taula, sempre guaitant amb absoluta atenció. Havia estat un voluntari prou bo per ser un arcó. S'anomenava Loioka, i allà estava apuntant un arma cap a mi. La majoria del públic reia, creient que era part de l'actuació. Jo sabia que no.

"Tothom a l'escenari queda arrestat", va continuar. "No es moguin. Cooperin i no seran ferits".

Loioka es va obrir pas fins a l'escenari. Les seves cames llargues li van permetre pujar-se a la plataforma sense esforç. Vaig restar quiet de seguida que vaig veure la brillantor del seu punter làser. Es va apropar a la guarda de seguretat, es va ajupir fins que van estar a la mateixa altura i va preguntar "Vosté és una gossa búfal?"

Va haver una remor de rialles des del públic; molts encara creien que l'arcó era part de la representació. La dona no li va respondre. La única veu que podia sentir en aquell moment era la meua. Loioka se n'adonà tot d'una i se m'adreçà. "Perquè no parla? Vosté va dir que era capaç de parlar".

"No he acabat de comptar", vaig dir. "No seguirà les instruccions fins que jo ho faci".

"Tres!", va dir l'arcó, amb la mirada fixa en la guarda de seguretat. No va passar res. Més rialletes des del públic. "Digui-ho vosté", em va dir sense girar-se.

"Tres", vaig sospirar, i la guarda va obrir els ulls, va somriure obertament, i va assentir a escassos centímetres de la cara de l'arcó.

"Vosté és una gossa búfal?". va repetir Loioka.

"Oh, sí, esclar", va afirmar la guarda. "Vaig nèixer aquí a Gibrahl, i deixa'm dir-te que no és una vida fàcil. És increïble que encara sigui aquí. He vist tots els meus companys de l'origen i tots els meus amics de la infantesa embarcats a altres planetes per vosaltres els arcons. Pocavergonyes, he de dir que sou uns pocavergonyes".

Va continuar divagant, inventant una història completa com si fos una criatura alienígena amb un cervell no més gran que una nou. La mandíbula de l'arcó queia més i més a mesura que l'escoltava, amb la seva facultat psíquica assegurant-li que la humana creia cada una de les seves paraules, que, malgrat les apariències, ella era una gossa búfal.

Deu minuts després jo estava sota custòdia arcó assegut a una cel·lula. Els meus quatre voluntaris van ser trets del trànsit i, pel que sabia, també havien estat detinguts per les autoritats. Van confiscar el meu visat per a fora del sistema solar. Van tancar el "Petit gosset", pendent del curs d'una investigació. L'encarregat va presentar una queixa davant el meu agent, i va omplir un formulari contra el sindicat interestel·l·lar d'interpretats a l'escenari. No hi

ha cap negoci com el negoci de l'espectacle, especialment a l'hora de boicotejar algú. Fins i tot en cas que em treïessin d'aquest embolic era molt improbable que aconseguís treballar fora de la Terra mai més. Però de moment aqueix era el menor dels meus problemes.

Van passar les hores. M'hi vaig estar la primera recordant l'espectacle, un i altre cop, provant d'imaginar què havia molestat els arcons. No podia pensar en res. Vaig fer una becaïna, i vaig donar un bot quan a la fi es va obrir la porta de la meva celála i Loioka hi va entrar amb altres dos arcons, cada un portant un petit tamboret. S'hi van asseure, els peus plans al terra, les cames llargues doblegades, els genolls a l'altura dels muscles. Així estaven a l'altura dels meus ulls mentre m'asseia a la llitera. Em van fitar intensament, tots ells.

"Conti'ns... una mentida", va dir el de la dreta.

"Una mentida?", vaig preguntar, mirant d'una cara severa a d'altra. Els seus ulls semblaven ulls humans, però això no era gens tranquil·litzador.

"Sí, senyor Conroy, conti'ns alguna cosa que vosté cregui que no és veritat. Faci-ho ara", va dir.

La ment se'm va posar en blanc. Només podia pensar en l'espectacle interromput.

"Sóc un diplomàtic arcó", vaig dir. "Tinc un pla per a la il·lustració humana".

Els dos que acabaven d'arribar van arrufar les celles en escoltar això. Loioka va reconèixer el que havia dit a l'espectacle d'aqueixa nit i els extrems de la seva boca van pujar lleugerament. Podien somriure.

"Està mentint", va dir el de l'esquerra, amb cara de pomes agres.

"M'heu demanat que mentís", i em vaig arronsar d'espatles.

"Sí, i sabem que està mentint. En l'actuació vosté va dir als altres humans que fessin coses. Aqueixes coses eren mentides".

Vaig tremolar. "Ho sento, no vull posar les coses difícils, però no sé on voleu arribar".

"Vosté és un contrabandista, sr. Conroy?" va preguntar Loioka.

"Si sóc què?".

"Vosté és un contrabandista de gossos búfal? Respongui "sí" o "no", sisplau".

"No!", vaig dir, sentint una por creixent.

"Però vosté va convertir aquella dona...", Loioka va mirar un petit ordinador de mà, "Carla Espinoza en una gossa. Això era cert. Ho vaig veure en la seva ment".

"Però ella no era una gossa búfal de veritat!", vaig somriure. Havia de ser alguna mena de broma, oi? Em vaig parar. Semblaven mortalment seriosos.

"Ho era. Ho vaig veure jo mateix en la seva ment. Ella era una gossa búfal. Una gossa

búfal sense permisos, sr. Conroy". I va tornar a arrufar les celles, completant el trio. "Entén la gravetat d'aquest crim? Hi ha acusacions que vosté està intentant exportar a la Terra una gossa búfal furtada i fèrtil".

El cap em donava voltes. Els gossos búfals eren una de les poques formes de vida natives de Gibrahl, i no havia res semblant a ells a l'espai conegut. S'assemblaven sorprenentment als bisonts americans però reduïts a un quint del seu tamany. Eren criatures adorables amb caps aguts de llana i petites llengües blaves que treien quan belaven. Podien menjar qualsevol cosa, absolutament qualsevol, i creixien. I el més increïble de tot, petaven enormes vòlums d'oxigen diatòmic pur, la qual cosa els feia útils en gran mesura per als terraformadors. Qualsevol nit al "Petit gosset" un mínim d'una quarta part del públic eren guies, delerosos de tornar a la Terra en la següent nau, un portafoli prim amb permisos de transport sota un braç i un gos búfal arraulit sota l'altre. Els arcons controlàven l'únic origen de les bèsties, i els n'exportaven, castrats, a deu milions de crèdits el cap. A aqueix preu el contraban de les bestioles havia esdevingut prou abellidor, i s'havien furtat algunes mascotes estèrils. No era, doncs, gens estrany que el govern arcó reaccionés amb uns prejudicis extrems. Ésser culpable d'estar ficat en el mercat negre de gossos búfal podia fins i tot comportar la pena de mort. Estava a punt de ser trepitjat pels bufalets.

"Però ella no era una gossa búfal", vaig protestar, mig levant-me de la llitera. "No ho era, no físicament".

Loioka va posar una mà al meu muscle, comminant-me a tornar a gitar-me. "Sé el que vaig veure en la seva ment. Ella era una gossa búfal. A Gibrahl, si un humà està en possessió d'un gos búfal és un contrabandista o un guia. Puc veure la veritat en la seva ment, sr. Conroy. Vosté no és un contrabandista".

Es va parar i va mirar cada un dels seus companys. Van assentir silenciosament i els tres es van alçar.

"Estem molt preocupats per tot això, sr. Conroy. Ens prenem molt seriosament fins i tot la més lleugera sospita d'un crim. Mentre vosté estava esperant hem registrat les seves dependències. No hi hem trobat cap carregament perdut; vosté no està acusat de robatori. La única raó per la què no l'hem jutjat i condemnat pel càrrec que quedava és perquè Carla Espinoza no és fèrtil".

Això s'estava fent cada cop més estrany. "Com ho saben?", vaig preguntar.

Loioka em va mirar breument. "Li hem fet un examen complet. Qualsevol humà en possessió d'una gossa búfal fèrtil és immediatament culpable d'un greuge capital. Però, com he dit, ella no és capaç de concebre. Les gosses búfal estèrils poden ser transportades pels guies autoritzats. Així que només queda per omplir tota la paperassa. Ens hi hem afanyat i ja hem marcat Carla Espinoza i preparat els permisos per al seu transport".

Un altre dels arcons em va oferir un ordinador de mà i un bolígraf. Vaig mirar el document i el vaig signar. Havien tret del meu compte tots els guanys a Gibrahl per cobrir les despeses i havien assignat una fiança sobre futurs ingressos pel doble del compte a càrrec de la meva nova llicència. Ara era un guia autoritzat.

"Felicitats, sr. Conroy. Vosté ha adquirit una gossa búfal sense haver de pagar els deu milions de crèdits de costum". No havia ni una ombra de sarcasme al seu to. Ho deia de veres.

"Però ella ara no és una gossa búfal, oi?", vaig dir. "Està fora del seu trànsit, sap qui és".

Els tres arcons van arrufar les celles un altre cop i es van moure nerviosament. Dos d'ells se'n van anar, portant-se els tamborets, i deixant Loioka per a pronunciar uns pocs mots d'acomiadament. "Admitim que hi ha molt en les seves habilitats que no comprenem", va dir. "Està clar que anit el seu subjecte sabia que era una gossa búfal, però també és obvi que en certa manera no ho era. Això és nou nou territori per a nosaltres, sr. Conroy. El vigilarem atentament durant la resta de la seva estada. Li recomano que vagi amb compte".

"Se'n pot anar", va dir, mantenint la porta oberta per a mi. "Parli amb l'encarregat de recepció. Li tornarà el seu visat i li proporcionarà una còpia dels seus permisos. També hi podrà recollir Carla Espinoza". Em va senyalar que anés a la dreta i em va deixar totsol. Ell es va adreçar a l'esquerra i va desaparèixer en tombar el passadís.

Carla estava asseguda en una de les múltiples cadires interconnectades en la sala de recepció. Estava una mica pàl·lida però semblava que no li havien fet mal. Penjant de l'orella esquerra tenia una arracada de dos centímetres de plàstic vermell brillant. L'havien marcat per al transport. Havia una mirada d'enuig als seus ulls, difusa al començament, però creixent quan em va veure. Vaig començar a demanar perdó en apropar-me prou perquè em sentís.

"Senyora Espinoza, Carla, sisplau, ho sento molt. No sabia que això anava a succeir. m'ha de creure".

Es va alçar i em va mirar amb odi. Era una miqueta més baixa que jo, i vint anys major. Jo no tenia cap dubte de que s'havia passat la major part del temps rebotant d'un post de vigilància a l'altre. Pesava uns bons deu quilos més que jo, tots ells de múscul pur. I la brillantor dels seus ulls deixava palès que podia esclafar-me tranquil·lament sense esforçar-se

Va alçar les mans, tocant-se l'orella esquerra i l'etiqueta de plàstic. Se la va amollar i me la llençà. "Si estiguéssim a la Terra el demandaria a vosté i a les seves tres generacions següents per tot el que tinguessin", va dir. "Té sort que els arcons no permetin advocats aquí".

Vaig agafar l'etiqueta i me la vaig ficar a la butxaca. Era un souvenir car. Li vaig oferir el meu xip de crèdit. "No hi queda molt, però prengui-ho. Se'n van dur la major part per cobrir les despeses de permís".

"Despeses de permís?", va dir.

Vaig somriure lleugerament. "Se'ls ha ficat al cap que com que jo tenia una gossa búfal, i no era un contrabandista, havia de ser un guia i, per tant, m'han cobrat com a tal".

El seu odi es va esvanir i va riure. Havia estat a Gibrahl prou de temps per saber com de cares eren les despeses de permís dels guies. Va semblar que això la satisfieia. Es va guardar el meu xip de crèdit. "Ho deixaré córrer", va dir, "mentre no el torni a veure. Si no, li faré un nou forat. I li farà tant de mal que un passeig pel buit estelar serà un alleujament benvingut. Queda clar?".

Vaig assentir, provant de no arronsar-me. Em va mirar de cap avall i se'n va anar. El recepcionista assegut rere la seva taula al fons de la sala havia vist tota l'escena sense fer-ne cap comentari. Semblava lívid fins i tot per ser arcó. I per què no? L'havia escoltat i sabia que el que ella deia era veritat. Vaig recollir la documentació i me'n vaig anar.

Guiant-me per la posició del pàlid estel de Gibrahl era quasi migdia. No tenia res a fer, ni diners que gastar, i un dia sencer fins que la meva nau partís de tornada a la Terra. Em vaig

adreçar a l'espaiport, confiant a aconseguir alguna cosa per menjar a canvi d'uns quants trucs de xarlatà hipnotitzador, quan un home amb una cridaner tratge nou em va barrar el pas. El meu primer pensament va ser que l'amo del "Petit gosset" em volia veure a trossos, però aquell tipus era massa baixet per ser un perdonavides, massa posturetes. Era net, ben arreglat, el típic noi malacostumat graduat en un curs online de qualsevol universitat luxosa. No sóc un paio dur, però comparat amb mi ell era un nyicris.

Vaig trigar un moment, però el vaig reconèixer d'una de les actuacions. L'havia hipnotitzat. Era un empresari, un encarregat de la paperassa per al transport de gossos búfal a la Terra. Havia estat al "Petit gosset" el dia de la meva primera representació, era un més d'un grup d'empresaris i els seus clients potencials. Havia hipnotitzat la meitat de la gent d'aquella taula. Els clients n'havien gaudit i aquell tipus m'havia donat una generosa propina per mostrar-me el seu agraïment. Fins i tot un petit porcentatge del tràfic de gossos búfal a Gibrahl esdevenia immenses quantitats de diners. Es podia permetre regalar grans propines i vestir tratges nous.

"Sr. Conroy", va dir el regalador de propines, "em sap greu contactar amb vosté d'una manera tan directa, però em corre pressa parlar-li. Tinc una proposta".

Només quan creus que les coses no poden empitjorar apareixen els mafiosos de les corporacions. Perfecte. "Ho sento molt, estic cansat i famolenc, no estic d'humor pel que sigui que està venent", li vaig dir.

Va insistir. "Sr. Conroy, em dic Jensen. Sisplau, escolti'm. Què li sembla si ens seiem tranquil·lamente en una taula de La Pampa? Pago jo, esclar. Hi podrà menjar bé, relaxar-se, i després d'escoltar la meva proposta si no li interessa, bé, això serà tot". Em vaig parar. La Pampa era l'únic restaurant de cinc estels a Gibrahl. Això el situava dos estels per sobre de qualsevol altre local a la ciutat. Només el preu dels aperitius s'hagués dut el sou d'una setmana. Vaig esmunyir un braç sobre el seu muscle i vaig dibuixar un somriure cansat. "Sr. Jensen, si vosté paga, sóc tot orelles".

Això va semblar alleugerir-lo i em va acompanyar a la Pampa. El maitre es va fixar en la meva poc adient jaqueta, però en poc temps estava assegut en una taula elegant, gaudint d'una amuse-guele de cucuruxos de patata coberta per una crême fraîche, salmó i caviar, i glopejant el vi més delicat que podia imaginar. Les meves preocupacions es van esvanir però vaig estar a l'aguait del meu amfitrió. Estava a punt de descobrir les seves cartes.

Fidel a la seva paraula, em va deixar menjar tranquil abans de començar la seva oferta. Jo ja estava acabant el primer plat (fesols amanits amb panallets d'antílop, xampinyons i maduixes silvestres) quan es va treure de la butxaca de la jaqueta un ordinador de mà.

"Sr. Conroy, permeti'm anar al gra. Els meus superiors del Consorci Wada estan al càrrec del seu recent canvi de fortuna i les desgraciades circumstàncies a què li ha portat, sense que vosté en sigui responsable. Ens agradaria ajudar-li, si vosté ens deixa. El volem contractar".

Quasi em vaig ennuegar amb el vi quan va dir això. Vaig desar el vi i em vaig secar els llavis amb la tovallola. "Necessita un hipnotitzador, senyor Jensen?", vaig dir.

"No, sr. Conroy, necessitem un guia. L'empresa que represento s'ha compromès a enviar trenta-dos gossos búfal des de Gibrahl en la nau de demà. Ja estan venuts i n'hem garantit la sortida. El govern arcó només permet un gos búfal per guia autoritzat, i de moment només tenim trenta-un guies disponibles".

El vaig mirar estranyat, "aleshores, per què es van comprometre a vendre 32 bufalets?". I em vaig empassar un altre mos de panellets.

Jensen va sospirar. "Perquè fins ahir al vespre teníem 32 guies, sr. Conroy".

I en aqueix moment vaig recordar l'execució del contrabandista. Vaig desar la forqueta. Ja no tenia fam. La mascota número 32 li havia costat deu milions de crèdits a algú allà a la Terra, i la sanció per no entregar-l'hi costaria al menys la meitat més a la companyia de Jensen.

"Sóc un hipnotitzador. No sé gaire sobre gossos búfal o ser-ne guia", li vaig dir.

"No hi ha gaire a saber, sr. Conroy. Als gossos búfal els calen molt poques atencions. Tot el que fa el guia és dur la criatura a la nau i romandre-hi amb ella a la seva cabina. Durant el viatge a la Terra només ha de comprovar els reguladors atmosfèrics de l'habitació per prevenir l'excés d'oxigen acumulat. I s'entrega en arribar-hi. Estic segur que això entra dins de les seves capacitats".

"Perquè no contracta algú altre per al procediment de permisos?", vaig preguntar.

"Aconseguir una llicència triga cinc anys, sr. Conroy. Sincerament, estem sorpresos que vosté hagi adquirit un permís, però no ens importa. Per la raó que sigui, els arcons el consideren ara un guia, i ells són els únics a qui hem d'agradar per dur aqueix gos búfal número 32 a la Terra".

Va lliscar un ordinador de mà per la taula. En la pantalla brillava un contracte. "Estic disposat a oferir-li una compensació per la quantitat de cent mil crèdits a canvi que actui per nosaltres com a guia".

Això eren molts diners, especialment des que estava arruïnat i a punt que m'apuntessin a la llista negra. Però tot i això...

"Aqueixa és la tarifa estàndard d'un guia?". Va assentir. Jo vaig reflexionar, simulava llegir el contracte mentre m'esprimia el cervell, provant de recordar la primera actuació que vaig fer a Gibrahl. Vaig mirar el panellets al meu plat i me'n vaig recordar. Egipci especiat. Em vaig recolzar cap avant i vaig xiuxiuejar, "Jalape–o Osiris".

Jensen es va afonar en la cadira, amb els ulls tancats. Vaig ficar una mà en la seva jaqueta i vaig trobar-hi la cartera. La vaig ullar i hi vaig comprovar la seva ID corporativa per saber-ne el nom, així com els comptes de l'empresa i els seus xips de crèdit personals. Ken tenia molt de crèdit a l'abast.

"M'escoltes, Ken?"

"Sí, l'escolto".

"Bé. Som molt amics, oi? Ens ho contem tot. No hi ha secrets entre nosaltres, Ken. Cap secret. M'entens?"

"Sí", va mormorar.

"Digues, quina és la tarifa normal d'un guia, un que dugui gossos búfal de Gibrahl a la

Terra per a la teva companyia".

"Cinc-cents mil crèdits", va dir sense dubtar.

"I tu me n'has ofert una cinquena part, Ken. Aqueixa és manera de tractar els amics? Perquè ho has fet?".

Jensen va arronsar els muscles, malgrat tenir els ulls tancats semblava avergonyit. "Imaginàvem que no ho sabries i que t'accontentaries amb cent-mil".

"Potser tinguis raó, Ken. Avui no ha estat el meu dia. Però està millorant. Quan compti fins a tres canviaràs d'intencions, Ken. Pensaràs que no em vols enganyar. T'adonaràs que t'estic salvant el cul, i reescriuràs el contracte pels cinc-cents mil complets. A més em donaràs el teu xip de crèdit corporatiu, només per què tingui una miqueta de diners per gastar fins que me'n vagi. Entens?".

"Sí, entenc".

Vaig desar la cartera al seu lloc, em vaig tornar a asseure, i vaig comptar fins a tres. Ken Jensen va parpallejar ràpidament i es va asseure rígidament, com qui ha fet una becaina i mira al voltant per veure si ningú se n'ha adonat. Jo estava mirant l'ordinador de mà, fingint estudiar el contracte i bellugant el cap. "No n'estic segur..."

"A veure, doni-m'ho un moment", va dir. "Crec que puc endolcir l'acord. Ens està treient d'un bon embolic, així que millor si quedem en cinc-cents mil, oi?". Va fer els canvis al contracte i me'l va oferir. El seu xip de crèdit corporatiu estava sobre l'ordinador de mà.

"Sr. Jensen, ja té un guia". La mirada des de l'altra banda de la taula era de satisfacció i alleugeriment. Em vaig afanyar a evitar que la meva cara reflexés les mateixes emocions.

Jensen em va deixar gaudir de la resta del dinar, però no abans que tracés un pla. Jo havia de presentar el meu permís de guia a qualsevol de les instal·lacions arcó registrades, on seria lliure d'escollir el gosset que volgués. Abans d'embarcar de tornada a casa havia de mostrar un altre cop els credencials i ser interrogat per un oficial de duanes arcó. I llavors, llestos, cinc-cents mil crèdits en arribar a la Terra.

Ho confeso, em vaig entretenir a menjar els següents plats. M'estimo prou el menjar per saber que una bona degustació requereix el seu temps. Jensen ja havia pagat l'àpat, i jo vaig emprar el xip corporatiu per afegir una propina abans d'anar-me'n. La meva nova professió em cridava. Estava preparat per començar una nova vida com a guia.

No m'importava d'on aconseguir el bufalet, encara que molts guies hi tinguessin tota mena de supersticions. La meva nau sortia a la una de la nit, així que em restaven unes deu hores per omplir. Em vaig prendre el meu temps i vaig decidir de gaudir d'un bon passeig després d'un magnífica teca. Havia poca gent caminant. Diversos guies van passar al meu costat, identificables gràcies als gossets arraulits confortablement als seus braços. Al final vaig trobar el camí a la instal·lació de gossos búfal més llunyana a la duana de l'espaiport. Em vaig aturar front el mostrador i un arcó em mirà breument i amb aspecte avorrit des de dins.

"Vosté és un guia?", va preguntar, amb prou feines mirant-me.

"Esclar", vaig respondre, i va assentir-hi, veient la veritat de la meva afirmació tan òbvia

com la llum del dia.

Havia unes breus escales fins l'àrea de contenció i un caos absolut esperant-me allà baix. Milers de gossos búfal petant-se, bordant, i rondinant, omplien un sot tan gran com una piscina olímpica. Uns senyals hologràfics advertien del perill d'extrema combustibilitat, i els sons d'uns ventiladors rebentats afegien un constant soroll de fons. Els bufalets s'encabritaven, incapaços d'escalar la profunditat de menys d'un metre del fos, tot i que en podien veure els voltants. S'apropaven impacients a qualsevol, humà o arcó, que s'abocava al perímetre. Els humans, una dotzena més o menys, eren guies. Vaig observar com anaven i alçaven una criatura rara altra. El procés de selecció semblava que consistia en inspeccionar el gos búfal pesant-lo prenent-lo en ambdós braços, guaitant els seus ulls, i comprovant l'ombra de la seva llengua blava. Un ritual supersticiós, però cuitat meticulosament. Al final, cada guia triava un gosset i el duia a l'arcó disponible per inscriure'l.

Després d'observar unes quantes variacions del mateix procés vaig seguir el seu exemple. Un gosset molt entusiasmat em va veure quan m'acostava al límit del seu vallat i es va obrir pas entre les mascotes més properes, desesperat per arribar fins a mi. El vaig escollir. Era bufó. Realment adorable, però per cinc-cents mil crèdits podia ser tan lleig com un pecat i jo hagués fet el treball igual.

"Vine aquí, petitó", li vaig dir, sense resistir-me a parlar-li com si fos un bebé, "tu seràs tan bo com qualsevol altre". Va petar una mica d'oxigen, va belar i va treure la seva minúscula llengua. Blavosa. Per mi perfecte. Vaig cercar amb la mirada un arcó que no estigués ocupat, en vaig veure una i m'hi vaig adreçar.

"Vosté és un guia?", va preguntar, el seu to era només lleugerament menys avorrit que el del paio de l'entrada.

"Sóc un guia", vaig dir, "l'Increïble Conroy, Guia Mestre, al seu servei". No va semblar gens sorpresa.

"I aquest és el gos búfal que ha escollit?".

"Exacte", vaig dir. "Puc posar-li nom?".

Va arronsar els muscles. "Aqueix és el costum, senyor. Li prepararé les etiquetes quan hagi verificat la salut de l'animal i li administri un agent esterilitzador". Va prendre els gosset de les meves mans i va ficar un escàner mèdic entre la seva pell.

"Doncs l'anomenaré Regina. Regina Catherine Alyosious Nantucket Bitter Almonds St. Croix. Què li sembla? És massa llarg?". Aqueixa era la meua manera de ser mig-milionari, ben atipat i de bon humor.

L'arcó va arrufar el nas. "Li recomanaria un nom més masculí, senyor. Ha seleccionat un mascle. Està en un excel·lent estat de forma, però si prefereix una femella pot tornar-lo i agafar-ne una altra per a la seva verificació i esterilització".

Vaig negar amb el cap. "I què importa el nom? No, aquest és perfecte, li diré Reggie. Continui, pot castrar-lo i etiquetar-lo".

I ella va menejar el cap. "Em limitaré a etiquetar-lo, senyor, només són esterilitzades les gosses búfal". Em va tornar el gosset. "Si ve per aquí, prepararé les etiquetes de Reggie".

Cinc minuts després sortia amb Reggie còmodament col·locat al meu braç esquerre i el disc de plàstic blau de la seva nova etiqueta penjant graciosament de la seva orella esquerra. La paperassa no havia trigat més d'un quart d'hora. Havia una bona caminada fins a l'espaiport, i més d'un cop vaig tenir la sensació que algú em seguia. Vaig anar a la duana i tot d'una vaig reconèixer-ne l'oficial. Era l'arcó més gros que havia vist mai, i només per aqueixa raó l'havia pujat a l'escenari durant la meva primera setmana. Va ser un subjecte fàcil i li havia agradat l'experiència. Després de l'actuació va venir al camerino i em va donar la mà, una cosa que els arcons no feien mai. Però ho va fer una altra vegada quan va ser el meu torn a la duana, i va afegir-hi el segon somriure que mai havia vist ehn un arcó. Estava davant d'un fan.

"Sr. Conroy, lamento molt saber dels seus recents problemes amb les autoritats", va dir. En la petita ciutat d'un quilòmetre quadrat els rumors viatjaven a la velocitat de la llum, i una tafaneria sobre gossos búfal podia ser fins i tot més ràpida. "Però n'ha sortit amb bon peu pel que veig. Serà un plaer tenir el privilegi de preparar-li la documentació. Aquest és el seu primer viatge com a guia, oi?"

Vaig recercar en la meva memòria de nou, usant els trucs mnemotècnics que em permetien recordar els milers de paraules clau i els seus respectius subjectes hipnotitzats. "Gràcies, i crec que en serà l'últim. Jo en realitat sóc un hipnotitzador. Sergilo, veritat?"

Va somriure, adoptant una postura més rígida i enravenada com si l'hagués nomenat padrí del príncep de Gibrahl. "Exacte, sr. Conroy. M'afalaga que s'enrecordi de mi. Bé, arreglem els permisos i no ens retardem més. He de fer-li unes quantes preguntes i després ja podrà embarcar. Preparat? Vosté és un guia autoritzat? Ha obtingut aquest gos búfal de la manera prescrita i legal? I aquest és l'únic gos búfal que transportarà? Respongui només "sí" o "no", sisplau".

Vaig contestar que sí tres vegades. L'arcó em va guaitar i va assentir a cada resposta, confirmant la veritat en la meva ment. Vaig somriure obertament i li vaig preguntar, "No em preguntarà si la criatura és estèril?".

Va negar amb el cap, "No cal, sr. Conroy. Vosté duu un mascle".

"I com ho pot saber amb tota aquesta pell?"

"Etiqueta blava. Blau per als mascles, vermell per a les femelles"

"Un sistema pràctic", vaig dir.

Va mirar el meu visat i va consultar un calendari. "La seva nau no surt fins a la una de la nit, així que té prou de temps per hostajar-s'hi. Estaré aquí treballant fins a mitjanit per si em necessita pel que sigui. I si no el torno a veure, bé, doncs tingui un fantàstic viatge de tornada a casa, sr. Conroy".

Pocs minuts després ja era a la meva cabina de la nau Bucèfal. La cabina de classe econòmica que havia compartit amb altres tres viatgers a l'anada havia estat substituïda per una altra més espaiosa i reservada, del tipus de les usades normalment pels guies, mercès al sr. Jensen i al Consorci Wada. Això incloïa una cleda i un lletet per a Reggie així com controls atmosfèrics per a evitar que les seves flatulències causessin problemes.

Havien embargat el meu equipatge quan les autoritats van tancar el "Petit gosset" i semblava que l'havien alliberat quan em van deixar anar. Jensen s'havia encarregat de què

m'ho enviessin i que tot estigués al seu lloc quan jo arribés a la nau. Reggie es va agombolar a la seva cleda, petant-se feliçment, i jo em vaig gitar al meu llit per a resseguir el que havia passat. Estava a punt de ser més ric del que mereixia, tot i que probablement estigués en la llista negra per tornar a actuar mai més. Això em fotia. Li acabava de dir a un arcó que no anava a seguir fent de guia, que jo era un hipnotitzador. Però és que cinc-cents mil crèdits per cada gosset era temptador. Em vaig preguntar quina mena de vida era la d'un hipnotitzador. Vaig comparar dues imatges al meu cap, guia i hipnotitzador, contrastant-les. I em va venir al cap una idea. Era una aposta arriscada, però combinava el millor dels dos móns, si no m'executaven.

Em vaig llevar del llit i vaig comprovar l'estat de Reggie. S'havia adormit arraulit en un llençol. Em vaig ficar a l'estret bany de la cabina, em vaig mirar a l'espill. Vaig crear una nova paraula i vaig començar a dur a terme la meva idea.

Mitja hora abans de mitjanit vaig sortir del Bucèfal i vaig anar a la instal·lació de gossos búfal més propera. Aquesta, tant sols a una finca de l'espaiport, era fins i tot més gran que la darrera que havia visitat. Era com un immens magatzem de bufalets amb humans i arcons rondinant per allà. Vaig provar de no semblar nerviós, i vaig imaginar que mentre no mentís tot aniria bé. Vaig presentar les meves acreditacions a la porta, vaig confirmar que era un guia, i ja era a dins. Tenia poc temps i no estava per romanços. Havia dotzenes de petites cledes, amb els gossets assignats a cada un per combinacions d'alçària, pes, color de la llengua, etc... Vaig cercar un que fos del mateix tamany que Reggie, el vaig recollir, i em vaig adreçar a un arcó disponible en la part més allunyada de les cledes.

"Vosté és un guia?", em va preguntar, i vaig assentir amb el cap. "Aquest és el gos búfal que vosté ha escollit?". Vaig assentir-hi un altre cop. "Bé, doni-m'ho, sisplau". Va emprar el seu escàner mèdic amb avorriment professional, va estudiar-ne el resultat i em va tornar el bufalet. "Ha fet una bona elecció. Es troba en perfecte estat. Doni'm un moment per a administrar-li l'agent esterilitzador i se la podrà endur".

"És una femella?" vaig dir, fingint semblar decebut. "Ho sento, jo volia un mascle. Avui és divendres, ja sap, un mal dia per a les femelles. Vaig a tornar-la".

L'arcó em va acomiadar amb un arronsament de muscles, probablement ja havia sentit dels guies les més estranyes supersticions. Ni tant sols em va mirar una segona vegada quan vaig anar amb la gosseta a les cledes, ja tenia treball a fer. Així que em vaig adreçar a les cledes però no em vaig aturar a substituir-la, sinó que vaig caminar cap a la sortida, maldant per mantenir un ritme natural i sense presses. Ningú em va parar i en un moment ja era al carrer sense cap problema. Ara era un contrabandista.

El retorn a l'espaiport va ser la finca més llarga que hagi hagut de caminar mai. La sensació de ser vigilant va tornar, i quan em vaig girar vaig veure de reüll dos arcons. La frase clau em va venir a la ment, però era massa aviat per usar-la. Seria inútil fins a mitjanit. Vaig agafar l'etiqueta vermella de la meva butxaca i vaig col·locar-la a l'orella esquerra de la gosseta. D'acord amb l'etiqueta ara ella era Carla Espinoza. Vaig entrar a l'espaiport, em vaig aturar a un petit pub i vaig seure amb un volgut aspecte cansat. Gran part de la clientela eren guies, cada un d'ells amb un bufalet sota el braç. Gaudir d'un glop abans d'embarcar-se de tornada a la Terra era tot un costum per als guies. A favor de la facultat psíquica dels arcons s'ha de dir que els tràmits de la duana eren ràpids i eficients. Els haguéssim passat tots en menys de deu minuts. Bé, potser no tots. Era una mica abans de mitjanit i Sergilo, el meu gros i amistós arcó, encara estava de guàrdia i m'hauria reconegut. Vaig demanar una cervesa sobrevalorada, el vaig carregar al compte del xip del Consorci Wada i em vaig disposar a deixar passar una mitja hora per estar segur. Estava amb la segona cervesa quan quatre

arcons van entrar al pub. Un d'ells era Loioka.

"Amollin els seus gossos búfal i apartin-se de la barra!"

Cap dels altres guies a l'estança va semblar gens alarmat. Els que estaven a la barra van baixar els seus gossets i van col·locar els braços en alt mentre se separaven de la barra. Jo vaig fer el mateix, lliscant un bol de cacahuets sota el morro llanut de Carla Espinoza per tenir-la contenta. Era el moment. "Spumoni Heimdahl", vaig xiuxiuejar en veu baixa. Vaig parpallejar i quasi vaig ensopegar. Havia passat alguna cosa, però no estava segur de què.

Ignorant els altres guies, Loioka va venir fins a mi. "Li vaig dir que l'estaria vigilant, sr. Conroy. Aquest és el seu gos búfal?"

"Sí", vaig respondre. La seva mirada no abandonava la meua. "Encara que suposo que tècnicament pertany al Consorci Wada. Jo només sóc un guia".

"El mateix Consorci Wada que recentment havia contractat un guia que va ser condemnat per contraban? No li sembla un curiosa coincidència, sr Conroy?"

"En realitat, no", vaig dir. "Aqueix guia va ser executat. Ells en necessitaven un altre a corre cuita i jo estava disponible. No veig res estrany en tot això".

Em va apartar de la barra i va alçar el gos búfal, fixant-se en l'etiqueta de la seva orella. Ella, perplexa, es va petar quan ell li va retirar el bol de cacahuets.

"I aquesta és Carla Espinoza?". Obrint els ulls.

"Sí, esclar", vaig dir, tornant-li una mirada sorneguera.

"Aquesta és la dona que estava a l'escenari durant la darrera actuació?"

Vaig riure. "No, això és un gos búfal que vaig escollir d'una de les instal·lacions. Jo només li he posat el nom d'aquella dona".

Llavors va grunyir i em va llençar la gosseta als braços. "Doncs tant de bo passi per la duana sense problemes, sr. Conroy, no m'agradaria que pergués la seva nau". Va fer un senyal amb el cap als altres arcons a cada costat i darrere meu i ens vam marxar tots junts.

Ja havia passat mitjanit i l'oficial de duana era una arcó maca i baixa, quasi semblava humana. El nom de Sergilo em va venir al cap mentre esperava, però no vaig saber per què. Estava prou segur que no la coneixia; al cap i a la fi, no tots els arcons havien vingut a les meves actuacions. Quan va arribar el meu torn li vaig mostrar la meua acreditació de guia.

Ella va mirar la meua acreditació, em va mirar a mi, i després Loioka i els seus amics. Loioka es va posar al seu costat per veure'm millor. "Sr. Conroy", va dir, llegint el meu nom a la llicència, "haig de fer-li tres preguntes. Respongui només "sí" o "no", sisplau. Vosté és un guia autoritzat? Ha obtingut aquest gos búfal de la manera prescrita i legal? I aquest és l'únic gos búfal que transportarà?"

"Sí, sóc un guia autoritzat. Sí, he adquirit aquesta gosseta adientment, i sí, aquesta és la única gossa búfal que transportaré".

Loioka em va observar, a la seva cara es va dibuixar una expressió d'atordiment i sorpresa. L'encarregada de la duana va assentir i va fer gest de deixar-me passar, però Loioka em va retenir quan anava a entrar, agafant-me d'un braç.

"Una pregunta més, sr. Conroy, si no és molèstia", va dir. Els seus ulls endinsant-se en els meus. "Vosté és un contrabandista, sr. Conroy? Sí o no".

Indignat, em vaig desempallegar d'ell. "Ja m'ho ha preguntat abans. No sóc un contrabandista".

Va parpallejar i es va girar cap als altres arcons que havia portat. Els seus tres caps es van moure lleugerament amb gestos afirmatius i Loioka es va tornar a mi. "Les meves disculpas, sr. Conroy, sembla que l'he jutjat malament. Per favor, entengui que no hi havia mala intenció".

"D'acord, només estava complint amb el seu treball. Bé. Hem acabat ja?".

"Completament. Bon viatge, sr. Conroy". I en dir això es va girar i se'n va anar, amb els seus tres arcons rere seu. L'oficial de la duana em va mirar perplexa i va assenyalar la següent persona en la cua. M'hi vaig tornar i, amb Carla Espinoza arraulida al meu braç, vaig embarcar a la nau.

Em vaig adreçar a la cabina que tenia assignada i hi vaig entrar. La meva primera impressió va ser que m'havia equivocat de lloc. O potser algun altre guia s'havia hostatjat erròniament a la meva cabina. Fos pel que fos, ja havia un gos búfal a l'habitació, ben assegurat en una lliteta improvisat d'acceleració a la seva cleda. Em vaig girar per sortir d'allí i vaig veure un senyal fet a mà que no havia notat abans perquè estava en la part interior de la porta. En grans però primes lletres es podia llegir SPUMONI HEIMDAHL. Vaig parpallejar, sentint uns moments de vertigen, i vaig saber de sobte que, després de tot, estava a l'habitació correcta. Vaig tancar la porta i vaig disposar els controls atmosfèrics de la cabina als seus valors per defecte.

Hores després, quan el Bucèfal ja estava de camí a la Terra, una de les instal·lacions de gossos búfal va descobrir que hi faltava una gosseta. I mentretant, Reggie i Carla es duïen prou bé, fent apassionadament la seva part per assegurar la primera llogada de mascotes búfal nascudes fora de Gibrahl. Per a un guia, Reggie costava cinc-cents mil crèdits. Per a un contrabandista, portar un bufalet extra valia deu milions. Però jo sóc un hipnotitzador, i estava duent a la Terra la primera gosseta búfal fèrtil i, en breu, prenyada. Vaig suposar que podria disposar el preu que volgués. Això és el negoci de l'espectacle.

Fi